

OD REDAKCJI

Dwudziesty, jubileuszowy tom naszego czasopisma otwiera triada artykułów o tematyce biblijnej. Egzegezy tekstu Mk 1,9–11 w odniesieniu do idei samouniżenia się Boga dokonuje ks. Dariusz Kotecki. W narracji o chrzcie Jezusa w Jordanie, odczytanej w kontekście literackim tej idei, znajdują się elementy, wskazujące na jej obecność. W Jezusie, który jest ukazany w swojej konkretnej historii ziemskiej, krzyżują się dwie linie: samouniżenie Boga i wywyższenie człowieka. Jezus Chrystus jako uczestnik tożsamości Boga, widziany w doskonałej relacji do Niego, przyjmując chrzest dla grzeszników, pokazuje swoją solidarność z grzeszną ludzkością. Scena chrztu Jezusa w Jordanie jest preludeum narracyjnym do całej chrystologii, która osiągnie swój szczyt w śmierci Jezusa (Mk 15,33–39). To wydarzenie odpowiada na pytanie, do jakiego stopnia Bóg uniżył samego siebie.

Biblijna tematyka znajduje kontynuację w opracowaniu ks. Pawła Podeszwy, który podejmuje się przedstawienia możliwej typologii Jonasz – Paweł, jaką zastosował autor *Dziejów Apostolskich* w rozdziałach 27–28, opowiadających o podróży morskiej Apostoła w kierunku Rzymu i przybyciu do stolicy cesarstwa. Ta typologia pozwala Łukaszowi ukazać Pawła jako proroka Jezusa. Służy ona także wyrażeniu idei uniwersalizmu misji prorockiej Pawła. Podobnie jak Jonasz posłany przez Boga do pogańskiej Niniwy, tak teraz Paweł z woli tego samego Boga staje się apostołem i prorokiem Żydów oraz pogan. Swoją misję realizuje z odwagą. Przynosi ona ocalenie tym, którzy są gotowi słuchać Jego słowa.

Tematykę pawłową podejmuje również ks. Tomasz Tułodziecki, który omawia starotestamentalną tradycję nazireatu i jej recepcję w *Dzie-*

jach Apostolskich. Autor, opierając się na świadectwie Samsona, Samuela, Amosa i innych proroków piszących o nazireacie, omawia ślub nazireatu u św. Pawła.

Ze współczesnej problematyki proponujemy artykuł ks. Wiesława Łużyńskiego, który prezentuje podstawowe elementy zasady pomocniczości zawarte w encyklice Benedykta XVI *Caritas in veritate* na tle ogólnego rozumienia tej zasady w katolickiej nauce społecznej.

Zachęcamy do lektury artykułu ks. Jerzego Bagrowicza, który syntetycznie prezentuje polską myśl katechetyczną, dotycząca formacji eucharystycznej i eklezjalnej.

Odsyłamy do opracowania ks. Andrzeja Rutkowskiego, zawierającego analizę uchwał synodalnych piętnastu Kościołów partykularnych w Polsce odnoszących się do świętowania niedzieli. Wyłuskane przez Autora nauczanie poszczególnych synodów może być bardzo cenne dla formacji duszpasterskiej dotyczącej świętowania dnia Pańskiego.

Aktualną tematykę formacji diakonów stałych w Kościele porusza ks. Ryszard Selejdak. Autor przedstawia dwa podstawowe wymiary integralnej formacji diakonów stałych: intelektualny i pastoralny oraz wskazuje na ich komplementarność i wzajemne powiązania.

Polecamy specjalistyczny artykuł ks. Piotra Wiśniewskiego, dotyczący sekwencji mszalne, będącej jedną z klasycznych form śpiewów postgregoriańskich.

Z problematyki przepowiadania słowa Bożego proponujemy artykuł ks. Tadeusza Lewandowskiego, który wypowiada się na temat biblijnego wymiaru kaznodziejstwa księdza Mariana Rzeszewskiego, wybitnego homilety wrocławskiego XX w.

Zagadnienie natury egzystencjalnej podejmuje w swoim opracowaniu ks. Michał Styczyński, który pisze o potrzebie sensu w życiu człowieka według koncepcji logoterapeutycznej Victora E. Frankla. Treść artykułu wnosi kilka znaczących sugestii w odniesieniu do problemów człowieka współczesnej kultury. Teoria i doświadczenie zawodowe Frankla pozwalają znaleźć skuteczną metodę rozwiązywania najważniejszych problemów ludzkiej egzystencji związanych z utratą sensu życia.

Na zakończenie niniejszego tomu zamieszczamy artykuł ks. Wojciecha Frątczaka z zakresu historii Kościoła, który pisze o duszpasterzach parafii Drużbin (od XVI wieku).

Zachęcamy także do lektury działu sprawozdań i recenzji.

Ks. Krzysztof Konecki